

спомѣнь, една страшна пустыня. . . . Ахъ! какъ ся е изгубила толко слава? какъ сѣ ся потѣпкали толко работы? Но се тѣй преминувѣтъ чловѣчески-тѣ работы, и ся изгубвѣтъ царства и народи. Азъ примыслыхъ исторіѣ-тѣ на миналитѣ времена, и си наумихъ за стары-тѣ вѣкове, въ кои-то е было силно Българско-то царство, а наймного въ царь-Симеоново-то време, когато бѣше много широко, много славно, и просвѣщеніе-то цѣвтеше; но дѣ е сега оная слава? дѣ е оный славенъ градъ? какво станахѣ онія царски палаты, които свѣтехѣ цѣли ноци, дѣ сѣ онія стражи, които ги пазехѣ, дѣ сѣ силны-тѣ крѣпостны стѣны, които сѣ окружавали Преславъ, и отъ които сѣ пишцели силны-тѣ воински стрѣли. Какви ли страшни боеве и кръвополитія сѣ ставали тука! какви ли царски тѣржества и празници! каквили царски тѣржественни вѣнчанія и свадбы сѣ ставали въ прекрасны-тѣ церкви! . . . но сега не останало нищо отъ онова позорище на славѣ-тѣ, само гола пустыня!

Преславъ бѣше направенъ въ единъ долъ, когото раздѣлеше единъ рѣтъ отъ Старѣ планинѣ. Кѣмъ вѣстокъ, югъ и сѣверъ бѣше обиколенъ съ высоки каменны стѣны. Царски-тѣ дворева бѣхѣ надъ единъ долъ върху една могила; кѣмъ поле-то стояхѣ владишки-тѣ дворева при църквѣ-тѣ св. Георгия, която бѣше покрита съ бакѣрны позлатены листове, и стѣны-тѣ ѿ бѣхѣ вѣтрѣ исписани со свѣты лица, тембло-то бѣше позлатено, а отъвѣнь бѣше изографисанъ патриархъ-тѣ, пророцы-тѣ, наблизо имаше